

Dezamăgită de religie

Helene Hart

Familia mea

Cînd mă uit înapoi la anii care au trecut, îmi dau seama în ce măsură a fost evidentă în viața mea grația divină. Eram cea mai mare dintre cei unsprezece copii. Familia noastră nu era bogată, dar aveam niște părinți deosebit de iubitori care ne sprijineau totdeauna. Foarte apropiați fiind unii de alții, ne petreceam adesea serile jucîndu-ne, fericiți că suntem împreună. La noi era totdeauna destulă căldură și iubire pentru oricine.

Ca familie, noi credeam în Dumnezeu și făceam tot ce puteam ca să-I fim plăcuți cu sinceritatea și faptele noastre bune. În fiecare zi recitam împreună mătăniile, care jucau un rol capital în viața noastră. Cu toate acestea, nici acasă, nici la biserică nu eram încurajați să citim Biblia.

Mănăstirea

La 14 ani am devenit elevă într-un liceu de fete cu internat. În perioada aceea am început să mă gîndesc să devin călugăriță. La 17 ani am intrat la mănăstire. După un an predam un curs elementar. Primii mei zece ani de viață în mănăstire au fost fericiți, chiar pasionați. Mi se părea că nu voi putea face niciodată destul pentru Domnul și nu-mi acordam niciun răgaz. Îmi petreceam tot timpul ca să mă rog, să predau, să dau sfaturi și să vizitez bolnavii. În această mănăstire, fiecare zi era plină de activități care mă stimulau. Ca urmare, am fost promovată în funcția de directoare de școală și predam claselor mari. Aveam impresia că Dumnezeu era foarte mulțumit cu toate „faptele mele bune“.

Un timp de confuzie și mînie

Totuși, la un moment dat, Dumnezeu S-a folosit de niște elevi din clasa de religie care să mă provoace punîndu-mi întrebări despre credința catolică la care n-am putut să răspund. Am început să fac cercetări pentru a afla răspunsuri, dar nimeni nu mă ajuta. În final, am început să pun la îndoială unele dintre doctrinele și învățăturile Bisericii Catolice. Ceea ce îmi punea probleme deosebite era faptul de a accepta că anumite dogme se puteau schimba cu timpul (mă refer la legile ecleziastice instituite de oameni). În trecut, cel care încălca aceste legi comitea un păcat mortal și ajungea, se zicea, în iad. Mai tîrziu, autoritățile catolice abrogau aceleași legi. Ce se întîmplau atunci cu sufletele celor care muriseră cînd legea era încă în vigoare? Această chestiune nu înceta să mă preocupe. Oare era aceasta dreptatea lui Dumnezeu? Mie nu mi se părea a fi ceva corect.

De altfel, aveam probleme serioase cînd venea vorba să-mi mărturisesc păcatele unui preot, fiind convinsă în inima mea că puteam să mă adresez direct Domnului. Îmi mai ziceam: „La ce bun să mă rog Mariei și sfinților, cînd Dumnezeu este Cel care răspunde la rugăciuni?”

Neputînd să destăinuiesc nimănui preocupările mele spirituale și neștiind cum să aflu adevărul, mă simțeam tot mai tulburată, cufundată în confuzie. Sufream enorm. Superiorii mei mi-au cerut atunci să renunț la viața mănăstirească.

Autoritățile catolice insistau să consult un psihiatru și să mă internez într-un spital atașat mănăstirii, dar nu mă puteam hotărî să accept lucrul acesta. După optsprezece ani petrecuți în mănăstire, am părăsit viața comunitară numai după ce mi s-a spus că-mi voi pierde sufletul și voi ajunge în iad. Dezamăgită, confuză, profund tulburată, eram plină de mînie împotriva acestei Biserici căreia îi dedicasem întreaga mea existență.

O viață nouă

În 1971 am făcut cunoștință cu un bărbat care, mai tîrziu, avea să devină soțul meu. Pînă atunci nu mai avusesem prieten. Dar acest bărbat s-a arătat bun și înțelegător față de mine și m-a ajutat să-mi depășesc traumatismele emoționale. La cinci ani după căsătoria noastră ni s-a născut o fetiță minunată, dar cîteva luni mai tîrziu medicii m-au anunțat că aveam nevoie de o intervenție chirurgicală la creier. Din fericire, operația a reușit. Încă o dată am știut că exista un Dumnezeu minunat care mă iubea și avea grijă de mine.

Cursul vieții mele s-a schimbat când am făcut cunoștință cu o vecină care era creștină născută din nou. Discutând cu ea, am înțeles că trebuia să-mi pun toată credința și încrederea în Iesus Cristos și în lucrarea Sa salvatoare perfectă făcută la cruce. Biblia spune: „Căci atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că L-a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața eternă“ (Ioan 3:16). „Cristos a suferit de asemenea o singură dată pentru păcate, Cel drept pentru cei nedreți, ca să ne aducă la Dumnezeu...“ (1.Petru 3:18). În ziua aceea am crezut ce spune Cuvîntul lui Dumnezeu, m-am încrezut numai în Iesus și am fost salvată! Era cotitura vieții mele. Am încetat să mă bizui pe faptele mele religioase și pe meritele mele, și am putut cunoaște voia lui Dumnezeu datorită Cuvîntului Său. În Efeseni 2:8-9 scrie: „Căci prin grație ați fost salvați, prin intermediul credinței. Și aceasta nu vine de la voi, ci este darul lui Dumnezeu. Nu prin fapte, ca să nu se glorifice nimeni“.

Soțul meu și cu mine am trecut după aceea printr-un timp de criză. El era supărat pentru că mă convertisem și nu-i plăcea să mă vadă frecventînd o biserică fondată pe Biblie. Am trăit trei ani de tensiuni foarte dificile. Totuși, Spiritul Sfînt era la lucru în inima lui. Când mă duceam la biserică, duminică seara, el se uita la emisiuni creștine televizate. Dumnezeu i-a dezvăluit ce-mi arătase și mie prin Cuvînt, și anume că salvarea personală se află în Iesus Cristos și nu într-o Biserică. Puțin după aceea, soțul meu și-a predat și el viața lui Cristos și I-a primit salvarea.

Confuzia face loc adevărului

De acum eram amîndoi salvați. Dumnezeu a intervenit și ne-a refăcut relația conjugală. El a eliminat puțin cîte puțin ceea ce punea piedici în căminul nostru păcii și fericirii. Astăzi, cunosc iubirea, pacea și bucuria, și sunt fericită alături de soțul și de fiica mea. Avem privilegiul de a-L servi împreună pe Domnul. Citim în fiecare zi Biblia și ne rugăm în familie. Tatăl ceresc ne-a copleșit cu binecuvîntări. Eu Îi dau toată lauda, onoarea și gloria! Când mă uit la modul cum m-a salvat și m-a făcut să mă nasc din nou, găsesc că acest verset din Ieremia 33:3 îmi rezumă bine viața: „Cheamă-Mă, și-ți voi răspunde; îți voi anunța lucruri mari, lucruri ascunse, pe care nu le cunoști“.

În Scriptură am găsit răspunsurile la numeroasele întrebări care mă preocupau când eram călugăriță. Dorința mea este ca această mărturie să servească la deschiderea ochilor multora, ca să știe că Cuvîntul lui Dumnezeu

este adevărul. Iesus a dat ordin discipolilor Săi să anunțe tuturor vestea bună a salvării și a mai afirmat limpede că această salvare nu se găsește decît în El. Așa este consemnat în cele patru Evanghelii. Iesus n-a îndemnat nicio-dată pe cineva să-și pună credința într-o Biserică. Nicio Biserică nu are puterea de a înlătura păcatele.

Cînd eram în catolicism, eram pierdută din punct de vedere spiritual, căci mă încredeam în Biserica mea și în faptele mele bune că mă vor ajuta să cîștig salvarea și să merit favoarea lui Dumnezeu. Nu mă încrezusem nicio-dată în Cristos și nici nu-I promisem salvarea perfectă. El nu era Salvatorul meu. Dar adevăratul creștin nu-și pune încrederea în ceea ce a făcut pentru Iesus, ci se încrede doar în ce a făcut Iesus pentru el. Înainte de a muri pe cruce, Iesus a strigat: „S-a îndeplinit“ (Ioan 19:30). Lucrarea Sa răscumpărătoare era completă.

Pentru noi a murit El, pentru că nu suntem în stare să ne salvăm pe noi înșine. Cînd recunoaștem că suntem păcătoși, și numai El ne poate salva, putem să ne însușim aceste cuvinte:

Crede în Domnul Iesus și vei fi salvat, tu și familia ta. *Fapte 16:31*

Pe Cel ce n-a cunoscut păcatul [Iesus Cristos], El [Dumnezeu] L-a făcut să devină păcat pentru noi, ca să devenim în El dreptitudinea lui Dumnezeu.

2.Corinteni 5:21

Dragă cititorule, Iesus are puterea să te salveze, și El dorește s-o facă chiar astăzi!